ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **Ing. K. B.,** zast. JUDr. Janou Suchou, advokátkou se sídlem Záhřebská 33, Praha 2, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství,** se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 21. 10. 2011, čj. 12524/11-1500-105418, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2015, čj. 10 Af 75/2011-46,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2015, čj. 10 Af 75/2011-46, **se ruší.**

II. Žaloba proti rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 21. 10. 2011, čj. 12524/11-1500-105418, **se odmítá.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V rámci mezinárodní pomoci při vymáhání finančních pohledávek dne 10. 3. 2009 daňová správa Švédska (dožadující orgán) požádala Ministerstvo financí (dožádaný orgán) o vymáhání daňových nedoplatků žalobce na komunální a státní dani ve výši 1 534 708 švédských korun (SEK). Ministerstvo financí podle § 2 odst. 4 zákona č. 191/2004 Sb., o mezinárodní pomoci při vymáhání některých finančních pohledávek, pověřilo provedením úkonů při uskutečňování dožádané mezinárodní pomoci při vymáhání této pohledávky Finanční úřad pro Prahu 1 (dále jen „správce daně“).

[2] Výzvou ze dne 15. 7. 2009 správce daně vyzval žalobce k zaplacení nedoplatku na dani ve výši 3 659 389 Kč v náhradní lhůtě. Dne 23. 7. 2009 žalobce správci daně sdělil, že daňový nedoplatek plánuje urychleně zaplatit přímo u daňové správy Švédska. Dne 17. 8. 2009 dožadující orgán sdělil českému správci daně, že vymáhaný dluh na dani byl v důsledku platby od žalobce snížen na částku 1 459 162 SEK. K dotazu správce daně pak ještě dne 24. 8. 2009 dodal, že v letech 2001 až 2004 žalobci vznikl celkový dluh na dani ve výši 3 151 988 SEK. Přitom jen ta část tohoto dluhu, která spadá do působnosti směrnice Rady č. 2008/55/ES, o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z některých dávek, cel, daní a jiných opatření, mohla být odeslána do České republiky k vymáhání. Jelikož byla částka 1 534 708 SEK, kterou žalobce uhradil ve Švédsku, započítaná jako platba části daní, jež nejsou vymáhané v České republice, dožadující orgán požádal správce daně o pokračování ve vymáhání zbývající částky nezaplacených daní.

[3] Dne 23. 2. 2011 žalobce v rámci ústního jednání se správcem daně předložil žádost o zastavení řízení ve věci vymáhání daňového nedoplatku na základě výzvy ze dne 15. 7. 2009. Tvrdil, že dluh na dani již zaplatil, a proto správce daně nemůže ve vymáhání pokračovat. Rozhodnutím ze dne 24. 3. 2011 správce daně řízení o této žádosti zastavil dle § 106 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. K odvolání žalobce pak žalovaný v záhlaví specifikovaným rozhodnutím změnil výrokovou část rozhodnutí správce daně, a to tak, že blíže specifikoval ustanovení, na základě něhož se řízení o žádosti zastavuje [§ 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu]. Žalobce se bránil žalobou, kterou městský soud v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

II. Stručné shrnutí kasační stížnosti, vyjádření žalovaného a repliky stěžovatele

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. kasační stížnost. Domnívá se, že nedoplatek na dani, který je správcem daně vymáhán, ve smyslu § 175 odst. 1 daňového řádu neexistuje. Pokud daňová správa Švédska použila prostředky, které jí stěžovatel poukázal na základě výzvy českého správce daně, jiným způsobem, než bylo ve výzvě uvedeno a než bylo stěžovatelem jednoznačně zamýšleno, nemůže takový postup jít k tíži stěžovatele. Dožadující orgán potvrdil, že částku, kterou v České republice vymáhá, obdržel přímo od stěžovatele. Český správce daně tedy nemohl pokračovat ve vymáhání dluhu jen na základě zprávy dožadujícího orgánu, že platba byla započtena na jiný dluh stěžovatele a že dožadující orgán navrhuje pokračovat ve vymáhání. Pokud je prokázáno, že stěžovatel na základě výzvy správce daně mezinárodně vymáhaný dluh na dani skutečně zaplatil, správce daně je oprávněn zcela svrchovaně rozhodnout o zastavení vymáhání této povinnosti po stěžovateli, a to i přesto, že dožadující orgán nesdělil dle § 6 odst. 8 zákona č. 191/2004 Sb., že důvody pro vymáhání pohledávky pominuly.

[5] Stěžovatel musí mít právo bránit se proti vymáhání pohledávky v ČR, a to tak, že navrhne zastavení vymáhání. Tím, že správce daně, žalovaný a také městský soud posoudili žádost o zastavení vymáhání daňového dluhu jako zjevně nepřípustné podání, stěžovateli zamezili, aby se bránil proti postupu správce daně. Upřeli mu práva, která mu jako povinnému náleží. Stěžovatel je tak zcela odkázán na činnost dožadujícího orgánu. Přitom hypotetizuje, že i kdyby nedoplatek na dani opět uhradil, není jisté, zda by daňová správa Švédska zaplacenou částku znovu nepoužila na úhradu jiných dluhů na dani a českému správci daně by znovu opomněla oznámit, že pohledávka již ve smyslu § 6 odst. 8 zákona č. 191/2004 Sb. byla uhrazena.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti upozornil, že většina věcných námitek stěžovatele se míjí s předmětem soudního přezkumu, neboť městský soud se ve smyslu závěrů

pokračování

rozsudku NSS čj. 3 Afs 17/2003-52 mohl zabývat pouze otázkou, zda v tomto případě byly dány důvody pro zastavení řízení, či nikoliv.

[7] Stěžovatel pak v replice doplnil, že otázka nepřípustnosti jeho žádosti o zastavení vymáhání dluhu není vůbec jednoznačná. Poukazuje na to, že správce daně, žalovaný i městský soud použili k odůvodnění nepřípustnosti jeho žádosti rozličné ustanovení daňového řádu, či zákona č. 191/2004 Sb. Městský soud prý pochybil, pokud konstatoval, že v zákoně o mezinárodní pomoci není zákonná opora pro podání žádosti o zastavení vymáhání ve stádiu řízení mezi výzvou k zaplacení pohledávky a vydáním exekučního příkazu. Dle § 2 odst. 7 zákona č. 191/2004 Sb. správce daně při uskutečňování mezinárodní pomoci postupuje podle daňového řádu, a proto je při vymáhání povinen posoudit, zda v dané fázi vymáhání mezinárodní pohledávky jsou dány podmínky vymáhání – tím pádem také zjišťuje, zda existuje nedoplatek na dani. Stěžovateli se tedy jeví jako nepřijatelné, že by správce daně neměl pravomoc o žádosti dlužníka o zastavení vymáhání rozhodnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Při posuzování kasační stížnosti Nejvyšší správní soud hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; shledal přitom, že napadený rozsudek trpí vadami, k nimž je Nejvyšší správní soud povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[9] V projednávaném případě městský soud posuzoval otázku, zda v řízení o žádosti stěžovatele o zastavení vymáhání daňového dluhu byly důvody pro zastavení řízení o žádosti pro její zjevnou nepřípustnost ve smyslu § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu; věcnými námitkami stěžovatele se s odkazem na rozsudek NSS ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Afs 17/2003-52, č. 340/2004 Sb. NSS nezabýval. Přitom dospěl k závěru, že zákon č. 191/2004 Sb. neupravuje možnost vyhovět žádosti daňového dlužníka o zastavení vymáhání jeho pohledávky. Pro nedostatek pravomoci o takovém podání rozhodovat bylo nutné stěžovatelovu žádost posoudit jako právně nepřípustnou (viz rozsudek NSS ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 29/2013-35, bod 30).

[10] Obecně nahlíženo, tyto závěry městského soudu lze považovat za správné. Nicméně v nyní posuzované specifické situaci je třeba přihlédnout k ustálené judikatuře zdejšího soudu ohledně soudního přezkumu opravných prostředků, jimiž dlužník usiluje o zvrácení vymáhání jeho nedoplatku na dani. Ve světle závěrů níže vylíčené judikatury rozsudek městského soudu neobstojí.

[11] Nejvyšší správní soud totiž již v celé řadě případů konstatoval, že správce daně výzvou k zaplacení nedoplatku na daních v náhradní lhůtě (§ 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků) toliko vyzývá daňový subjekt ke splnění povinnosti uhradit daňový nedoplatek v náhradní lhůtě, protože splatnost daně nastala již dříve. Doručením výzvy se adresátova práva či povinnosti nemění, tím méně zakládají. Výzva je pouze prvým úkonem daňové exekuce, tedy procesním úkonem, jímž se upravuje vedení řízení. Není tak rozhodnutím ve smyslu legislativní zkratky zakotvené v § 65 s. ř. s. a nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví [viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 1. 2004, čj. 2 Afs 28/2003, č. 187/2004 Sb. NSS; ze dne 28. 6. 2006, čj. 1 Afs 149/2005; ze dne 24. 2. 2010, čj. 2 Afs 94/2009-62; či ze dne 21. 12. 2011, čj. 2 Afs 57/2011-56, věc *DVO*].

[12] Pokud se daňový subjekt zamýšlí bránit proti vymáhání daňového nedoplatku, může podat žalobu proti rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu, který na procesní výzvu dle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků navazuje. Exekučním příkazem se totiž zahajuje samotná realizace vymáhání nedoplatku na dani. Rozhodnutí o námitkách proti exekučnímu příkazu má povahu meritorního rozhodnutí o právech a povinnostech a nemůže být ze soudního přezkumu vyloučeno (srov. přiměřeně rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 10. 2005, čj. 2 Afs 81/2004-54, č. 791/2006 Sb. NSS; a také rozsudky NSS ze dne 29. 1. 2009, čj. 5 Afs 42/2008-102; ze dne 28. 5. 2009, čj. 5 Afs 39/2009-24; či ze dne 30. 10. 2009, čj. 5 Afs 90/2009-90).

[13] V rozhodovací praxi byly navíc postupně od výše vymezeného pravidla odlišeny specifické situace, v nichž soudy výzvu k zaplacení daňového nedoplatku přezkoumávají (k případu, v němž výzva dle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, byla prvním úkonem správce daně deklarujícím daňovou povinnost, viz rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2009, čj. 7 Afs 24/2009-71). Ústavní soud také konstatoval, že výzva dle § 73 odst. 1 je rozhodnutím dle § 65 s. ř. s., i pokud je vydaná vůči ručiteli [např. nález ÚS ze dne 12. 10. 2000, sp. zn. III. ÚS 595/99 (N 148/20 SbNU 57)] nebo vůči právnímu nástupci dlužníka [srov. nález ÚS ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. I. ÚS 78/05 (N 232/43 SbNU 619)].

[14] Projednávaný případ ovšem pod žádnou z právě jmenovaných výjimek nespadá.

[15] Dne 15. 7. 2009 správce daně dle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků vyzval stěžovatele k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě. Stěžovatel dobrovolně uhradil částku odpovídající výši jeho mezinárodně vymáhaného dluhu přímo ve Švédsku. Daňová správa Švédska ale tuto částku použila na úhradu nedoplatku stěžovatele na daních, které nebyly v rámci mezinárodní pomoci dle zákona č. 191/2004 Sb. vymáhané. Českého správce daně požádala o pokračování ve vymáhání zbývajícího daňového dluhu. Stěžovatel se proti tomuto postupu bránil, a to jednak námitkami proti obsahu protokolu ze dne 13. 4. 2010, jednak dne 23. 2. 2011 požádal o zastavení řízení ve věci vymáhání daňového nedoplatku, neboť nedoplatek již zaplatil.

[16] Co se týče žaloby proti rozhodnutí o námitkách proti obsahu protokolu ze dne 13. 4. 2010, zdejší soud již v rozsudku ze dne 20. 11. 2014, čj. 4 As 187/2014-36, stěžovateli sdělil, že rozhodnutí o námitkách proti úkonu správce daně (jakožto dožádaného orgánu podle § 2 zákona č. 191/2004 Sb.) spočívajícímu v sepsání protokolu o jednání s dlužníkem, při němž bylo dlužníkovi toliko tlumočeno stanovisko cizozemského dožadujícího orgánu o existenci vymáhané pohledávky, nepodléhá soudnímu přezkumu. Rozhodnutí o námitkách dle § 52 zákona o správě daní a poplatků totiž není opatřením k vymáhání dluhu ve smyslu čl. 12 odst. 3 směrnice Rady č. 2008/55/ES; nezasahuje do práv stěžovatele, a tedy není ani rozhodnutím dle § 65 odst. 1 s. ř. s.

[17] V nyní posuzované věci pak stěžovatel podal žádost o zastavení vymáhání daňového nedoplatku s odůvodněním, že dluh již ve Švédsku uhradil. Dle městského soudu však k věcnému projednání takové žádosti a zejména k jejímu vyhovění žalovaný neměl pravomoc, neboť dle § 6 odst. 8 zákona č. 191/2004 Sb. může řízení zastavit, pouze pokud je ministerstvo jakožto dožádaný orgán *příslušným orgánem jiného státu informováno o tom, že důvody pro vymáhání pohledávky pominuly nebo že pohledávku nelze vymáhat z jiného důvodu.*

[18] Nejvyšší správní soud má za to, že oba způsoby stěžovatelovy obrany proti postupům při vymáhání daňového nedoplatku ve své podstatě shodně směřovaly proti výzvě k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě, a to navzdory tomu, že stěžovatel pokaždé brojil proti jinému úkonu správce daně. Podobně jako v případě rozhodnutí o námitkách proti obsahu protokolu

(viz bod [16] shora), ani rozhodnutí o žádosti o zastavení vymáhání dluhu v České republice nelze považovat za *opatření k vymáhání pohledávky* přijaté v dožádaném členském státě ve smyslu čl. 12 odst. 3 směrnice Rady č. 2008/55/ES. Rozhodnutím o zjevné nepřípustnosti takovéto žádosti stěžovatele nebylo a ani nemohlo ve smyslu této směrnice, ani daňového řádu být nijak zasaženo do práv stěžovatele. Ostatně zákon č. 191/2004 Sb. nezakládá daňovému dlužníku právo bránit se proti vymáhání daňového dluhu u správce daně dožádaného státu prostřednictvím žádosti o zastavení vymáhání daňového nedoplatku; nezakládá ani pravomoc správce daně o takovéto žádosti věcně rozhodnout. V § 2 odst. 7 tento zákon spíše odkazuje na použití obecného procesního postupu obsaženého v zákoně upravujícím správu daní, který správci daně v době před zahájením daňové exekuce vůči dlužníku stejnou ani obdobnou pravomoc nedává (§ 175 a § 176 daňového řádu).

[19] Žádostí o zastavení vymáhání dluhu na daních ze dne 23. 2. 2011 se tedy stěžovatel ve skutečnosti domáhal ochrany proti výzvě k zaplacení nedoplatku na dani, tj. napadl prvotní a předběžnou fázi vymáhání dluhu, která měla formálně předcházet samotné daňové exekuci.[1] Již jen ze zákonného pojmu *splatný daňový nedoplatek* je však patrné, že v rámci fáze vymáhacího řízení zahájené výzvou dle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků se pouze deklaruje povinnost v náhradní lhůtě zaplatit nedoplatek na dani, který byl daňového subjektu již jiným předcházejícím rozhodnutím vyměřen a předepsán. Tato výzva je proto jen procesním úkonem upravujícím vedení řízení. I dle výše vylíčených závěrů zdejšího soudu žalobu proti výzvě k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě nelze věcně projednat, neboť výzva není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (viz bod [11] shora). Jelikož v této věci správce daně do podání žádosti o zastavení vymáhání dluhu nevydal exekuční příkaz dle § 178 odst. 1 daňového řádu, který je ve smyslu výše cit. judikatury (viz bod [12] shora) prvním soudně přezkoumatelným rozhodnutím ve věcech vymáhání daňového dluhu a ani neuplatnil daňovým řádem nově zavedené způsoby vymáhání daňového dluhu (tj. vymáhání nedoplatku prostřednictvím soudního exekutora; vymáhání v insolvenčním řízení; či přihlášení nedoplatku do veřejné dražby), městský soud měl stěžovatelovu žalobu odmítnout. Žalobou napadené rozhodnutí totiž není rozhodnutím v materiálním smyslu slova, neboť nijak nezakládá, nemění a ani neurčuje práva a povinnosti stěžovatele (§ 65 s. ř. s.).

[20] Na závěru o tom, že rozhodnutí správce daně o žádosti stěžovatele o zastavení vymáhání dluhu není soudně přezkoumatelné, nic nemění ani skutečnost, že judikatura zdejšího soudu obecně připouští soudní přezkum rozhodnutí správce daně o zjevně nepřípustných podáních [viz rozsudky NSS 21. 3. 2007, čj. 1 Afs 42/2006-53; ze dne 29. 10. 2009, čj. 1 Afs 79/2009-133, č. 2647/2012 Sb. NSS, věc *Paradise Casino Admiral*; již cit. rozsudek čj. 1 Afs 29/2013-35; nebo také ze dne 21. 5. 2015, čj. 9 Afs 303/2014-33, věc *HAMRENERGY*; ve vztahu k nepřípustnosti podání dle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu pak srov. např. rozsudek NSS ze dne 7. 5.2008, čj. 2 As 74/2007-55, č. 1633/2008 Sb. NSS; či ze dne 31. 7. 2013, čj. 2 As 42/2013-51]. Důvodem pro odlišení tohoto případu od právě citovaných rozhodnutí je právě to, že v nyní projednávané věci stěžovatel brojil proti předběžnému úkonu, kterým správce daně upravil vedení řízení, a do práv a povinností stěžovatele nijak nezasáhl.

[21] V souvislosti s vymáháním daňového nedoplatku se stěžovateli náležité ochrany práv dostane, neboť v souladu s výše citovanou judikaturou může podat žalobu proti rozhodnutí, kterým správce daně u stěžovatele skutečně začne s realizací vymáhání nedoplatku na daních

[1] Tato výzva byla přitom vydaná dle § 73 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Stěžovatel ale proti této výzvě brojil až za účinnosti daňového řádu, který se ve smyslu § 264 odst. 1 daňového řádu na posouzení sporné situace vztahoval.

způsobem stanoveným v § 178 a násl. daňového řádu. Stěžovatel by v této žalobě mohl zpochybnit zejména vhodnost a proporcionalitu způsobu a rozsahu provedení exekuce, či vykonatelnost exekučního titulu zaslaného daňovou správou Švédska Ministerstvu financí jakožto dožádanému orgánu (k tomu viz již cit. rozsudek rozšířeného senátu NSS čj. 2 Afs 81/2004-54). Proto odmítnutí žaloby proti napadenému rozhodnutí nelze považovat ani za odepření přístupu k spravedlnosti ve smyslu č. 36 Listiny základních práv a svobod.

[22] Z výše uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud podrobněji nezabýval konkrétními námitkami, které stěžovatel vznesl v kasační stížnosti. Tyto výtky nemohly na posouzení kasační stížnosti nic změnit.

[23] Nad rámec nezbytně nutného zdejší soud podotýká, že vymáháním nedoplatku na daních po stěžovateli správce daně v rámci mezinárodní pomoci při vymáhání daňových pohledávek pouze realizoval vůli daňové správy Švédska (žádost o mezinárodní pomoc při vymáhání ze dne 10. 3. 2009, sdělení ze dne 24. 8. 2009). Zastavením řízení o žádosti ze dne 23. 2. 2011 správce daně stěžovateli fakticky sdělil, že nemá pravomoc zastavit proces předběžného vymáhání jeho dluhu (k tomu srov. také čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR; čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod; a také § 5 odst. 2 daňového řádu).

[24] V této souvislosti je možné poukázat na to, že vedle zákona č. 191/2004 Sb., který o opravných prostředcích dlužníka ve vymáhacím řízení mlčí, je obecná úprava pravomoci příslušných orgánů dožadujícího a dožádaného státu projednat opravné prostředky proti vymáhání nedoplatku na dani zakotvena v čl. 12 směrnice Rady č. 2008/55/ES. Dle čl. 12 odst. 1 směrnice [n]*apadne-li dotyčná osoba v řízení o vymáhání pohledávky pohledávku nebo doklad o vymahatelnosti vydaný v členském státě, ve kterém má sídlo dožadující orgán, podá žalobu k příslušnému orgánu členského státu, ve kterém má sídlo dožadující orgán, v souladu s právními předpisy platnými v tomto státě. Tento úkon oznámí dožadující orgán dožádanému orgánu. Dožádanému orgánu jej může oznámit rovněž dotyčná osoba.* Dle odst. 3 téhož ustanovení pak platí, že pokud jsou *napadena opatření k vymáhání pohledávky přijatá v členském státě, ve kterém má sídlo dožádaný orgán, bude žaloba podána k příslušnému orgánu tohoto členského státu v souladu s jeho právními předpisy*.[2]

[25] S ohledem na tato ustanovení směrnic lze usoudit, že stěžovatel se proti vymáhání dluhu českým správcem daně mohl bránit u příslušného orgánu ve Švédsku (čl. 12 odst. 1 směrnice Rady č. 2008/55/ES). Právě daňová správa Švédska požádala českého správce daně o pokračování ve vymáhání dluhu. Po podání opravných prostředků ve Švédsku by tamní daňová správa nebo stěžovatel museli českému správci daně tuto skutečnost oznámit a český správce by musel v souladu s čl. 12 odst. 2 směrnice přerušit řízení o vymáhání pohledávky až do rozhodnutí příslušného orgánu v této věci [srov. také čl. 7 odst. 2 písm a) též směrnice]. Tímto postupem by stěžovatel dosáhl alespoň na přerušení řízení o vymáhání daňového nedoplatku, s jehož realizací správce daně zatím nezačal.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Městský soud žalobu zamítl, ovšem za situace, v níž žaloba směřovala proti úkonu, který rozhodnutím správního orgánu není. Městský soud měl proto žalobu odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. jako nepřípustnou. Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jestliže již v řízení před městským soudem byly důvody mj. pro odmítnutí návrhu, rozhodne o tom současně se zrušením rozhodnutí městského soudu Nejvyšší správní soud.

[2] Tato koncepce rozdělení pravomoci orgánů dožadujícího a dožádaného státu přitom byla převzata i do čl. 16 novější směrnice Rady č. 2010/24/EU, o vzájemné pomoci při vymáhání pohledávek vyplývajících z daní, poplatků, cel a jiných opatření (lhůta k transpozici směrnice uplynula 31. 12. 2011).

pokračování

Zdejší soud proto podle § 110 odst. 1 věta za středníkem s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil a žalobu sám odmítl.

[27] Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta. Protože soud rozhodl současně se zrušením rozsudku městského soudu i o odmítnutí žaloby, rozhodl rovněž o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 2 s. ř. s. věta druhá). Z tohoto důvodu nemají ani stěžovatel, ani žalovaný právo na náhradu nákladů řízení před městským soudem a zdejším soudem.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu